

ROK SVATÉHO PAVLA

Sv. Pavel – apoštol národů – římská mozaika

Pavel z Tarsu, apoštol národů, též *Saul* (hebrejsky Šaul, česky většinou překládáno jako *Šavel*), byl raně křesťanský teolog, autor větší části listů Nového zákona.

Mládí

Saul se narodil mezi léty 8-10 našeho letopočtu ve městě *Tarsos*, které bylo z obchodního hlediska významným střediskem. To Pavlovi umožnilo studovat u *rabbiho Gamaliela*, jenž vyučoval v Jeruzalémě. Získal tak velmi dobré vzdělání a vládl dobrou řečtinou, jak ukazují jeho listy. Pavel se narodil do židovské rodiny, ale již od narození byl římským občanem. Občanství pravděpodobně získal jeho otec či děd jako odměnu za zásluhy pro *Tarsos*. Skutečnost, že byl římským občanem, mu také nejednou usnadnila situaci, někdy dokonce i zachránila život. Pavlovo římské občanství může též vysvětlovat, proč používal jak hebrejskou, tak latinskou podobu svého jména (*Saul*, resp. *Paulus*).

Od malička byl vychováván v řecké kultuře, avšak ve víře otců, to je v židovství. Jeho rodina patřila do skupiny farizeů.

Obращени ke křesťanství

Když se první křesťané po ukamenování jáhna Štěpána, u kterého byl

Saul přítomen, rozprchli do Judska a Samaří, protože se v Jeruzalémě necítili bezpečně, začal i Saul jezdit po Judsku a pronásledoval všechny stoupence tohoto hnutí. Když byl na cestě do Damašku, kam jel zatýkat tamější křesťany, byl cestou zasažen světlem z nebe a uslyšel záhadný hlas: "Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?" Tento okamžik znamenal zlom v celém jeho životě i v dějinách křesťanství. Pavel přijal křesťanskou víru, kterou do té doby pronásledoval. Nejprve se stáhl do ústraní, několik let žil v Damašku, posléze se připojil k misijním skupinám a hlásal Ježíšovo evangelium. Nakonec působil pouze mezi pohany v křesťanstvím dosud nezasažených územích tehdejšího světa. Podnikl několik velkých misijních cest (celkem se uvádějí tři): navštívil Malou Asii, Řecko, možná Ilýrii a Řím. V jeho plánech byla i návštěva Hispánie (Španělska), ale odborníci se neshodují v názoru, zda se tam nakonec dostal, či nikoli. Většina se však shoduje v tom, že zemřel v Římě, kde byl kolem r. 67 sťat mečem. Jako místo jeho smrti se udává dnešní kostel sv. Pavla při trapistickém klášteře Tre Fontane na jihu Říma. Jeho hrob se nachází pod římskou bazilikou svatého Pavla za hradbami.

Pavel je jediným z „apoštolů“, který přímo nepatřil k Ježíšovým „dvanácti“ a nikdy se s Ježíšem osobně nesetkal. Z jeho vlastních listů také víme, že mezi ním a některými ostatními apoštoly panovalo určité napětí. Pavel například otevřeně kritizoval dokonce apoštola Petra.

Z listů (dopisů) obsažených v Novém zákoně mu tradice připisuje celkem 13, resp. 14, pokud do nich započítáme i list Židům. Jsou to: list Římanům, první a druhý list Korintánům, list Galatánům, list Efezanům, list Filipánům, list Kolosa-

nům, první a druhý list Soluňanům, první a druhý list Timotejovi, list Titovi a list Filemonovi.

Z těchto listů se za autenticky Pavlovy považuje obvykle sedm, a to Římanům, oba Korintánům, Galatánům, Filipánům, první Soluňanům a druhý Timotejovi. Ostatní byly pravděpodobně napsány později jeho jménem.

Pavlovy listy odrážejí konkrétní situace a problémy místních církví, které ve většině případů sám založil a o které se i nadále staral formou psaných dopisů - listů. Odráží se v nich situace prvotní církve, Pavlovo učení a každodenní problémy prvokřesťanských společenství. Jeho jednotlivé názory a teologická hlediska se stala základem křesťanského učení - například myšlenka, že člověk není ospravedlněn svými skutky, ale darem Boží milosti. Pavel také vynaložil velké úsilí na získání svých krajanů - židů pro křesťanskou víru, ale moc se mu to nedařilo.

Naopak mezi pohany získával mnoho lidí pro víru v Krista, jako univerzálního Spasitele všech lidí, a také mnoho obětavých spolupracovníků. Když končil třetí misijní cestu, (kolem r. 58), byl varován, aby nešel do Jeruzaléma. On však byl přesvědčen, že je to v Božím plánu. A skutečně tam byl zatčen a po jeho odvolání k císařskému soudu byl v roce 61 eskortován do Říma. Avšak i v „poutech“ hlásal evangelium a měl mnoho kontaktů s křesťany. Po propuštění vykonal ještě cestu do Řecka a na Krétu. Druhé římské vězení však už bylo velmi těžké - byl to začátek Nerova pronásledování - a skončilo Pavlovou mučednickou smrtí.

Papež Benedikt XVI. vyhlásil **Rok sv. Pavla** v době od 28.6.2008 do 29.6.2009 - jako památku **2000 let** od Pavlova narození. Přáním Svatého Otce je, abychom i my

v sobě probudili zájem o lepší poznání Krista, a nadšení pro šíření Dobré zprávy (evangelia) tak, jak to vidíme na „apoštolu národů“ – svatém Pavlu.

Pravděpodobný vzhled Pavla z Tarsu, vytvořený pomocí moderní techniky

Hlásání evangelia dnes

„Celá církev je misijní“ – prohlásil před 40 lety papež Pavel VI. A kardinál Claudio Hummes (předseda Kongregace pro kněze) napsal v červenci letošního roku: „Církev dnes dobře ví, že nemá jen poslání jít k národům, které ještě o Kristu neslyšely, ale také k lidem, žijícím v oblastech, kde dříve křesťanská víra byla silně zakořeněná, ale nyní ochabla nebo i zcela vymizela.

Kristus říká: „*Jeden rozséváč vysel rozsévat...*“ (Mt 13,3) Rozséváč se neomezuje jen na to, aby házel semeno z okna, ale **vychází z domu**. Církev nemůže zůstat nečinná nebo se omezit jen na přijímání těch, kdo ještě přicházejí do kostelů nebo na různá setkání věřících. **Je nutné vstát a jít do míst, kde lidé a rodiny bydlí, žijí a pracují!** Musíme jít ke každému člověku: k organizacím, institucím a různým vrstvám lidské společnosti. K tomuto poslání (úkol) je povolán **každý člen církevního společenství**: duchovní pastýři, řeholníci i laici – **každý pokřtěný!**“

K úsilí a ochotě hlásat Krista nás má vyburcovat a povzbudit právě *Rok svatého Pavla*, který také kdysi napsal: „*Co na tom, že jsem slabý a bezmocný, dokonce v poutech, hlavně, že se Kristus hlásá všemi*

možnými způsoby...“ Vždyť také od Krista slyšel jasnou odpověď: „*Nevadí, že jsi slabý. Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.*“ Bůh totiž dokáže působit i prostřednictvím naší slabosti, jen když se mu dáme zcela k dispozici podle doporučení sv. Pavla: „*Mne uchvátil Kristus!*“ nebo „*Vím, komu jsem uvěřil!*“

A nezapomeňme, že podstatnou součástí hlásání evangelia v každé době, **je shoda našeho života s tím, co hlásáme!**

(Vybráno z myšlenek a článků různých autorů)

VÝCHOVA KE ŠTĚSTÍ

Na anglických školách zavedli po dlouhých celonárodních diskuzích vedle rodinné a sexuální výchovy také **výchovu ke štěstí**. Odborníci totiž zjistili, že přestože se lidé mají stále lépe, jsou víc a víc nešťastní. Moje babička, bez jakéhokoliv akademického titulu, by řekla: že je pálí dobré bydlo, jsou „rozežraní“, či nevědí roupama, co by dělali. Současná společnost však s taktó nevědeckým konstatováním nemůže žít.

Šťastný bratr Roger Schutz se šťastnými dětmi

Pokusy o definování štěstí však v celých lidských dějinách žalostně selhávají. Snad nejvystižnější je ta z pamětnického filmu, kde přísný profesor recituje: „*Štěstí! Co je štěstí? Muška jenom zlatá...*“ Odborníkům však ani tato definice nestačí. Snaží se proto vymezit pojem štěstí jeho opakem: tedy neštěstím. Psycholog Watzlawik ve své vtipné knize: „*Úvod do ne-štěstí*“ přibližuje pojem štěstí na židovské anekdotě: Syn tvrdí otci, že si slečnu Helenu musí prostě vzít, protože jen s ní bude šťastný. Otec se chvíli zamyslí a zeptá: „*A co z toho budeš mít, když budeš šťastný?*“

Jak vidno, daleko snažší a jednodušší je být nešťastným než šťastným. Se snahou po štěstí je jen zbytečné lopotnění a trápení. Je lepší být nešťastný a

žehrat na celý svět, nepřející osud, hloupé spoluobčany a lidskou zkaženost všeobecně. Být šťastný a vědět o tom a užívat si to – to je věru těžká práce a vyžaduje namáhavé učení, což právě objevili v Anglii.

Není to ovšem nic nového pod sluncem, toto už poznal a zapsal biblický autor starozákonní knihy Kazatel. A Ježíš z Nazareta dokonce ve svém tzv. Horském kázání přesně vyjmenoval zdroje skutečného štěstí, tedy blaženosti: žít v pokoji, hledět na potřeby druhých, umět snášet i nepřízeň lidí a osudu, být skromný a podobně. Kdybychom chtěli najít nějakého společného jmenovatele Ježíšových výroků, mohli bychom modernímu člověku stručně říci: **šťastný je ten, kdo žije smysluplně!** A to se dá i bez velkého majetku, politických funkcí a vědeckých titulů. Až na to Angličané přijdou, zařadí po celonárodní diskuzi do školních osnov kurz „*Nacházení smyslu života*“. Ti bystřejší si uvědomí, že to už jejich šťastní prarodiče dávno ve škole měli. Jen se to jmenovalo **náboženství**.

(Milan Badal, Kat. týdeník, červen 2008)

JEDINÝ ÚKON LÁSKY

Jednou do Karlína na faru – vzpomíná **P. Karel Pilík** – přišla slečna, že by si chtěla popovídat. Řekla mi velmi vážnou věc: trpí myšlenkou, že je prokletá. Vypočítávala mi všechny důvody, které ji v tom přesvědčení utvrzují. V jednu chvíli mě požádala o trochu čaje. Hned mě však napadlo: „*Vždyť já bych měl už jít do kostela a ona si vymyslí čaj...*“

Začal jsem čaj vařit, ale s určitou nechtutí. Včas jsem se zarazil: „*Počkej. Takhle to nemůžeš dělat. Musíš ho vařit s láskou!*“ Vzpomněl jsem si, že mám od maminky láhev s rybízovou šťávou. Osladím té slečně čaj maminčinou šťávou. Povytlhl jsem špunt, ale bylo to pod tlakem, trochu nakvašené, a šťáva z láhve doslova vybuchla. Udělala po zdi červený oblouk přes celou kuchyň. Vzal jsem vlhký hadr a začal stěnu otírat.

Slečně ve vedlejším pokoji přišlo divné, že tak dlouho nejdu, vešla za mnou do kuchyně a uviděla tu spoušť: „*Neříkala jsem vám, že jsem prokle-tá?*“ „*Slečno,*“ povídám ještě s hadrem v ruce, „*jestli to všechno přijmeme s láskou, tak poznáte, že proti jedinému úkonu lásky je celé peklo bezmocné!*“

A právě tuto větu potřebovala slyšet. Vypila čaj a odešla spokojená! Ještě nějakou dobu mi pak psala, jak je vděčná, že ji tato situace osvobodila. Bez této pohromy bych to neřekl.

Svatý Václav a sovětský tank

PRAHA, Václavské náměstí 21.srpna 1968 – konec „Pražského jara“

PRAŽSKÉ JARO

ve vzpomínkách MUDr. Jana Štěpánka z Zeiningen (Basel),
předseda Klubu angažovaných nestraníků (KAN) v roce 1968

Po mocenském převratu v únoru 1948 komunisté absolutně ovládli Československou republiku. V každém podniku včetně policie a armády existovaly základní organizace KSČ, které o všem rozhodovaly a na vše dohlížely. Národ se ocitl v mocenské pastí KSČ. Nastal teror padesátých let...

V roce 1967 ve vedení KSČ začal rozkol mezi starou a mladší generací soudruhů. První tajemník a prezident republiky A. Novotný zamýšlel připravenými zatykači v říjnu a listopadu vnitrostraničnou opozici likvidovat. Neudělal to dost rychle a byl nucen odstoupit. Místo prvního tajemníka dostal A. Dubček, kterého, považovali za neschopného slabocha (tak si to myslel i Z.Mlynář a snad i L.Brežněv, jak vypověděl J.Smrkovský). Stará mocenská skupina konzervativců, za kterou stály lidové milice, se však nevzdala a obrátila se s tajnou žádostí na Moskvu s prosbou o vojenský zásah. Moskva několik měsíců váhala a teprve 20. srpna 1968 vyhověla.

Do mladší skupiny „rebelujících“ soudruhů patřili: Z.Mlynář, C.Císař, O.Šik a B.Šimon. I oni považovali Dubčeka za přechodné řešení. Nebyli však jednotní a panovala mezi nimi velká nedůvěra. Zvláštní postavení měl J.Smrkovský. Navenek podporoval Dubčeka, ale srdcem byl tvrdý konzervativce. Na samém počátku Pražského jara organizoval represivní opatření vůči těm, kdo chtěli trochu více svobody. S pomocí lidových milicí překazil plánovanou manifestaci studentů za vystoupení Československa z Varšavského paktu. Později mě (Dr.Štěpánkovi) jako předsedovi KAN (Klub angažovaných nestraníků) jasně řekl: „Všechny problémy musí řešit jen a jen komunistická strana!“ A nikdo jiný!!!

11.června 1968 vyšlo prohlášení „Manifest Klubu angažovaných nestraníků“, který podepsalo mnoho významných osobností té doby: např. akademici O.Jirovec, F.Běhounek, C.Blatný, O.Wichterle a umělci jako

K.Höger, R.Hrušínský, J.Seifert („komunistů se bojím, ale podepíšu“), A.Radok, K.Gott, J.Suchý, J.Šlitr, J.Škvorecký, E.Haken, V.Voska, J.Zrzavý, K.Svolinský a další. Byl to akt občanské statečnosti, na který není dobré zapomenout! Brzy na to vyšel i manifest 2000 slov, jehož iniciátorem byl lékař prof. Jan Brod a literární podobu mu vtělil spisovatel L.Vaculík. Manifest byl otištěn v Literárních novinách 27. června 1968. Natolik rozzuřil Smrkovského, že hrozil vládě, pokud proti němu nevystoupí, bude vyměněna.

Jediným, ale důležitým ústupkem tehdejší komunistické moci bylo to, že povolili tzv. činnost „přípravné-ho výboru“ KAN. Klub se stal rychle základnou mnoha lidí s vizí nastolit demokracii a svobodu projevu. Velmi rychle vznikaly další a další přípravné organizace KAN v obcích, továrnách a dokonce i v Československé armádě!

Avšak rozhodování, co se vytiskne v novinách nebo co se pustí do rádia a televize, po celou dobu Pražského-jara záviselo výhradně na komunistech. Tak byla činnost KAN stále blokována a omezována. Otištění stanovisek KAN v novinách většinou nebylo: Redaktoři mně sdělili, že dostali příkaz od Z.Mlynáře: „Nic neuveřejnit, nic nepustit“.

Přesto se komunistům nepodařilo vše zablokovat. KAN dominoval na prvomájové manifestaci v Praze. Tolik účastníků a tolik sympatií pro KAN jsme nečekali. I ohlas v zahraničí předčil očekávání.

Politické rozhovory zástupců KAN s Mlynářem, Krieglem, Erbanem, Šimonem, Smrkovským a jinými měly společného jmenovatele: uznání vedoucí úlohy KSČ a vstup do Národní fronty. To by však znamenalo vlastní sebezpuštění KAN a bylo tedy nesplnitelné! Komunisté KAN nechtěli povolit, ale netroufali si ho ani zakázat. Veřejnost a hlavně studenti by rychle ztratili iluze o socialismu „s lidskou tváří“. Komunisté zdůrazňovali *demokratizaci* nikoli *demokracii*. Dubček veřejně prohlásil, že on o KAN nic neví. Mně jako předsedu KAN nikdy nepřijal na schůzku.

S postupujícím létem 1968 začalo přituhovat a informovaným kruhům bylo jasné, že nějaký zásah Varšavské smlouvy musí přijít. Sověti ledabyly inscenovali v Sokolově skrýše se zbraněmi, ošetřené sovětskou armádní vazelínou, a na místě zapomněli vaky popsané azbukou, a to vše jako důkaz kontrarevoluce.

L.Brežněv se několikrát sešel s vedením KSČ. Čeští a slovenští soudruzi však byli nejednotní, při jednáních si protirečili a vzájemně se pomlouvali. Ničeho se nedosáhlo ani při posledním jednání ve vlakových vagónech v Čierné nad Tisou (hraniční přechod ze Slovenska do tehdejšího Sovětského svazu). Tam sovětská strana kategoricky požadovala zákaz KAN (Brežněv v Moskvě o KAN věděl, Dubček v Praze ne!). A 21.srpna 1968 přišly „spojenecké armády“ pod vedením sovětů udělat do Československa pořádek...

A pro tisíce lidí toužících po svobodě nastala doba exilu, jako jediný možný únik před zatčením a třeba i mnohaletým žalářem...

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jesu Wiedikon, Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v kapli P.Marie u kostela St.Ulrich Rosenberg, Suezacherstr. 1
Bern: každou **1.** neděli v měsíci v **9.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
Aarau: každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak.nádraží)
Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr.109. Od **20.00** hodin.
Všichni mladí i starší, Slovinci i Češi jsou zváni!

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY: v **19.45** hod. mše sv., po ní modlitba růžence.
Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr.109, Zürich

První pátek v měsíci mše sv. v **19.30** hod. v kapli P.Marie v kostele Herz-Jesu Wiedikon, Aemtlerstr.45, Zürich

Každá poslední neděle v měsíci – setkání po mši svaté v Zürichu ve farním klubu asi do 21.30 hod.
Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!

Slovenské mše sv.: v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Luzernu:** každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v St.Peters-kapelle
v **Basileji:** každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **18.00** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95
v **Bernu:** každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. v kostele Dreifaltigkeit v blízkosti hl.nádraží
v **Ženevě:** každou **1.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v kapli sv. Terezie, 14, Avenue Peschier
v **Lausanne:** každou **3.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugène-Grasset
Na všech místech slouží slovenský misionář z Zürichu P.František Polák, salesián

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch nebo na www.krajane.ch !

MIMOŘÁDNÉ AKCE A VYJÍMKY

SETKÁNÍ KRAJANSKÝCH MISIONÁŘŮ – v první polovině září 2008 se zúčastním setkání kněží, působících mezi krajany v Západní Evropě, Kanadě, Americe i Austrálii. Setkání se koná v USA. Zastupovat mě bude P.Jan Komárek, salesián z Moravy.

Svátek SV. VÁCLAVA – hlavního patrona české země – a letos i poděkování Bohu za možnost **40tiletého pobytu ve svobodě v nové vlasti** – oslavíme při bohoslužbách **27.–28.září 2008** (Winterthur, Luzern a Zürich). Bohoslužbám bude předsedat Otec prelát **Pavel KUČERA** z Norimberka. Po každé bohoslužbě bude posezení a malé pohoštění ve farních klubech!

Slavnost VŠECH SVATÝCH a **Památka zemřelých** letos připadá na víkend **1. – 2. listopadu**. (Mše sv. podle měsíčního plánu)

Na naše zemřelé budeme společně vzpomínat na všech místech konání bohoslužeb po celý měsíc listopad.

23.11. – neděle – Slavnost KRISTA KRÁLE – končí církevní rok.

30.11. – 1. NEDĚLE ADVENTNÍ – začíná nový církevní rok a příprava na vánoce.

KATEŘINSKÁ ZÁBAVA se letos koná v sobotu **29. listopadu** ve Winterthuru ve velkém sále farního centra při kostele sv. Ulricha, WTH-Rosenberg. Začátek v **18.00** h. mši svatou v kapli P.Marie u kostela sv. Ulricha. Otevření sálu v 19.00 h., začátek zábavy v 19.30 h. Vstupné **15,-** ChFr. Nápoje a malý bufet bude připraven; jinak možnost vlastních zdrojů. Těšíme se na vaši návštěvu!

01.– 06.12.2008 Výroční **konference** Českého náboženského střediska v **Římě**.

VÁNOČNÍ BESÍDKA pro rodiče s dětmi je naplánována na neděli **21. prosince** 2008, začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Možnost parkování ve dvoře misie zdarma (vjezd mezi kostelem a Tankstelle AVIA z Hohlstrasse). Od hlavního nádraží BUS č. 31 směr Schlieren, zastávka Bäckeranlage. Hlásit se můžete od **7.12.** u sekretářky misie paní Jany Jobové, T:**055-2405222**

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce **2009** bude (jako obvykle) ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **02. – 05. dubna**. **Prosím, poznačte si už teď termín!!!** Obnovu povede **P.Stanislav PACNER**, profesor Nového zákona na Teologické fakultě v Olomouci

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044-2415025; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG – Töpferstrasse 26, 8045 Zürich